

Αντώνης Σαμαράκης

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εν ονόματι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αντώνης Σαμαράκης
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιάννης Μπουτέας
ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ελένη Σαμαράκη, 2014
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Καστανιώτης, 1998
Εικοστή έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Σεπτέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0628-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Αντώνης Σαμαράκης

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Σήμα κινδύνου, 1η έκδοση, 1959, 29η έκδοση, 2010
Το λάθος, 1η έκδοση, 1965, 67η έκδοση, 2013
Εν ονόματι, 1η έκδοση, 1998, 20ή έκδοση, 2014

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ζητείται ελπίς, 1η έκδοση, 1954, 92η έκδοση, 2013
Αρνούμαι, 1η έκδοση, 1961, 38η έκδοση, 2013
Το διαβατήριό, 1η έκδοση, 1973, 26η έκδοση, 2013
Η κόντρα, 1η έκδοση, 1992, 18η έκδοση, 2014

Ποιήματα, 2008

Αυτοβιογραφία 1919-, 1η έκδοση, 1996, 5η έκδοση, 2000

ΒΡΑΒΕΙΑ

Κρατικό Βραβείο Διηγήματος, 1962
Βραβείο Μυθιστορήματος των «12», 1966
Μεγάλο Βραβείο Αστυνομικής Λογοτεχνίας, 1970 (Γαλλία)
Βραβείο Λογοτεχνίας Ευρωπαϊκά, Βρυξέλλες, 1982
Κρατικό Βραβείο Τεχνών και Λογοτεχνίας, 1995 (Γαλλία)
Σε 33 γλώσσες, σε όλο τον κόσμο * 114 ξένες εκδόσεις

Στην Ελενίτσα μου

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

- EN ONOMATI: μια ολόκληρη ανθρωπότητα αλυσοδεμένη από τα διάφορα EN ONOMATI.
- EN ONOMATI: δήθεν της προσόδου, στραγγαλίζουν την ανθρώπινη προσωπικότητα, μας μεταμορφώνουν σε θλιβερά τηλεκατευθυνόμενα ρομπότ.
- EN ONOMATI: δήθεν της ειρήνης, οι εξοπλισμοί πάνε σύννεφο – πάνω από 500 δισεκατομμύρια δολάρια ξοδεύονται κάθε χρόνο για όπλα, σε δραχμές είναι ένα δισεκατομμύριο τριακόσια εκατομμύρια την ημέρα.
- EN ONOMATI: δήθεν της ελευθερίας, οι ένοχοι ηγέτες μάς περνάνε χειροπέδες, τυραννικά καθεστώτα σε πολλές γωνιές της Γης, κάτεργα, εξορίες, ομαδικοί τάφοι εκτελεσθέντων μόνο για τις ιδέες τους.
- EN ONOMATI: δήθεν της δημοκρατίας, αν τολμήσεις να έχεις διαφορετική γνώμη από την εξουσία, σου αφαιρούν τον λόγο και την προσωπική σου ελευθερία, αν τολμήσεις να βγεις από το μαντρί, σε τρώει ο λύκος.
- EN ONOMATI: δήθεν της κοινωνικής δικαιοσύνης, ο κοινωνικός αποκλεισμός θριαμβεύει, εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα πεθαίνουν από την πείνα και

την έλλειψη περίθαλψης όχι μόνο στις αναπτυσσόμενες χώρες αλλά και στην Ευρώπη και στην Αμερική, φτώχεια, στερημένη μίζερη ζωή, ρατσισμός, ανεργία και αυτοκτονίες ανέργων.

EN ONOMATI: πρέπει επιτέλους να λήξει η τραγική φάρσα.

EN ONOMATI: δεν πάει άλλο, φτάνει πια, η από την ίδια τη φύση της ελεύθερη ανθρώπινη προσωπικότητα πρέπει να σπάσει τα δεσμά των EN ONOMATI.

EN ONOMATI: τα παιδιά εμείς, οι νέοι εμείς, είμαστε στην πρώτη γραμμή του αγώνα κατά των EN ONOMATI.

EN ONOMATI: δίνουμε σήμερα το σύνθημα της ασταμάτητης, της απροσκόνητης μάχης εναντίον όλων των EN ONOMATI.

Άνεμος Σωτηρίας από τα EN ONOMATI

5 Νοέμβρη '98

ΙΠΠΟΙ 10 – ΑΝΔΡΕΣ 24

Ήταν το πρώτο που είδα φτάνοντας εκεί. Το είχα βέβαια ξαναδεί τον περασμένο Μάρτιο που πήραμε την ταχεία για την Αθήνα. Ρώτησα τότε τον σταθμάρχη – όχι, δεν ήταν ο σταθμάρχης, ένας άλλος ήταν, με πληθήκιο κι αυτός. Ρώτησα λοιπόν τι σημαίνει. Πριν από πολλά χρόνια, μου λέει, στα φορτηγά βαγόνια που μετέφεραν άλογα του στρατού και φαντάρους μαζί, στάμπαραν με πυρωμένο σίδερο τις τέσσερις λέξεις. Σήμερα δεν υπάρχουν τέτοια βαγόνια. Αυτό το ένα στον Σταθμό του Βορρά ήταν αραγμένο εδώ ποιος ξέρει από πόσο καιρό.

Την ίδια σχεδόν στιγμή είδα στο βαγόνι, όχι στάμπα αλλά με μαύρη μπογιά:

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΝΑ ΚΑΤΕΒΩ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΗ ΓΗ ΝΑ ΚΑΤΕΒΩ
ΚΟΥΛΑ, ΓΙΑΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΄ΚΑΝΕΣ ΑΥΤΟ;

Και κάτω από το γκράφιτι μια καρδιά να την τρυπάει ένα βέλος και να στάζει αίμα – το αίμα με κόκκινη μπογιά. Τέλος πάντων. Είχα άλλη δουλειά τώρα.

Πέντε. Πέντε άντρες συν ένας εγώ, έξι. Τους είχα δει και πρωτύτερα, αλλά στο νυχτερινό σκοτάδι μού φάνηκαν περισότεροι, οχτώ, εννιά.

Κόλλησα στον κύκλο τους. Το πρώτο που άκουσα:

«Μας δουλεύετε φιλό γαζί, κύριε...»

«Ιορδάνογλου».

«Οκεί, κύριε Ιορδάνου».

«Ιορδάνογλου, είπα. Ιορδάνης Ιορδάνογλου».

«Οκεί, κύριε Ιορδάνογλου. Ορίστε, το είπα σωστά τώρα. Μας πετάξατε λοιπόν την κοτσάνα σας. Ότι ήταν ένα αυτοκίνητο-φάντασμα, κατά το πλοίο-φάντασμα του θρύλου, που όργωνε θάλασσες και ωκεανούς χωρίς καπετάνιο και πλήρωμα. Και να σκεφτεί κανείς ότι το αυτοκίνητο αυτό με τις προκηρύξεις όρμησε βολίδα με όλα τα φώτα σβηστά και το γκάζι στο τέρμα, εκατόν είκοσι σίγουρα. Ποιος επιτέλους εκσφενδόνισε από μέσα τις προκηρύξεις; Ο άορατος άνθρωπος; Γέλασαν δύο.

Ο κύριος Ιορδάνογλου στραβοκοίταξε τον νεαρό με τα μακριά μαλλιά, αλογοουρά τα είχε, και το σκουλαρίκι στο αριστερό αυτί.

«Ακριβώς, νεαρέ μου. Το εν λόγω αυτοκίνητο δεν είχε οδηγό και επιβάτες».

Γύρισε σ' εμάς ο νεαρός:

«Ερωτώ: Το είδαμε όλοι το αυτοκίνητο; Ναι ή όχι;»

«Ναι!» φώναξαν οι τρεις.

«Ωραία. Είχε οδηγό; Ναι ή όχι;»

«Ναι!» φώναξαν οι τρεις.

Όλα αυτά συνέβαιναν τη νύχτα της Πέμπτης 5 Νοέμβρη '98, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. Δηλαδή, απόψε.

Γλυκιά νύχτα. Έτσι είναι στην Ελλάδα οι νύχτες το φθινόπωρο. Γλυκιά νύχτα, τρυφερή. Ναι, τρυφερή. Στη σκέψη μου ήρθε το μυθιστόρημα του Τζον Φιτζέραλντ Σκοτ *Τρυφερή είναι η νύχτα*. Από τα πιο αγαπημένα μου βιβλία. Ένας από τους συγγραφείς που μ' έχουν επηρεάσει στα γραπτά μου. Όχι και τίποτα σπουδαίο, μουντζουρώνω χαρτιά πότε πότε. Κάτι διηγηματάκια. Ένα, το έστειλα στο «Λογοτεχνία 2000». Μαζί με τον «Πήγασο» είναι τα λογοτεχνικά περιοδικά στην πόλη μας, αρκετά για επαρχιακή πόλη περίπου 55.000 κατοίκων. Το δημοσίευσαν. Η πρώτη και μοναδική για την ώρα εμφάνισή μου. «Θάνατος επί πιστώσει» ο τίτλος του. Όχι θρίλερ, ερωτικό.

Ο νεοφερμένος στον κύκλο των πέντε θα έπρεπε να έχει λίγη υπομονή για να μπει στο νόημα. Οι πέντε ήταν αυτόπτες μάρτυρες τη στιγμή που ξεχύθηκε στην ασφαλτο το αυτοκίνητο και από μέσα του εκσφενδονίστηκαν οι προκηρύξεις. Είχαν όλοι προκηρύξη.

Φτάνοντας εγώ, είδα μερικές προσγειωμένες στην ασφαλτο. Πήρα μία, τη διάβασα δυνατά, λέξη προς λέξη.

Ήμαστε στην πίσω πλευρά του σταθμού, είκοσι μέτρα από την πλατφόρμα. Στο σημείο που οι ράγες διασταυρώνονται με την οδό των Ερωτευμένων.

Ο σταθμός κλειστός τέτοια ώρα. Το τελευταίο δρομολόγιο του είκοσιτετραώρου, η ταχεία για την πρωτεύουσα, είναι στις 23.05. Έχει ήδη ξεκινήσει και σε μερικές ώρες φτάνει

στον προορισμό της. Αυτήν την ταχεία πήραμε τον Μάρτιο να πάμε στην Αθήνα, να δώσουμε το «παρών» στη βάφτιση της Επιστήμης – όνομα που το βρήκαν να δώσουν στο έκτο παιδί τους ο ξάδερφός μου ο Επαμεινώνδας και η Μαριάνθη, και χαρά στο κουράγιο τους, έξι παιδιά, με την ακρίβεια που έχει πέσει. Ταξιδέψαμε οικογενειακώς, ο Ευριπίδης ο πατέρας μου, η Αντριάνα η μάνα μου, η Λίζα κι εγώ, το «αχτύπητο κουαρτέτο» μάς λέω.

Ο νεαρός με την αλογοουρά και τα λοιπά πέταξε το μισολιωμένο τσιγάρο του και αμέσως άναψε άλλο.

«Ερωτώ, είναι ή δεν είναι βλήμα ο κύριος Ιορδάνου; Οχι, πάλι λάθος το είπα».

«Είναι!» φώναξαν οι τρεις.

Δεν τον στραβοκοίταξε τώρα ο κύριος Ιορδάνογλου, έκανε μόνο τς τς τς!

Τον περιεργάστηκα. Γύρω στα εξήντα πέντε, κάπου εκεί. Ψηλός, ξερακιανός. Στα κατάμαυρα από την κορφή ως τα νύχια. Μαύρο κοστούμι, μαύρη γραβάτα, μαύρη ρεπούμπλικα, μαύρα γυαλιά, μαύρα παπούτσια, μόνο το πουκάμισο μπλε, μπλε ηλεκτρίκ.

«Μια τελευταία λέξη», είπε ο κύριος Ιορδάνογλου. «Σας βεβαιώ ότι έτσι συνέβησαν τα πράγματα. Επί τω λόγω της ανδρικής μου τιμής ή, μάλλον, της συμβολαιογραφικής μου τιμής. Επί τριάκοντα έξι συναπτά έτη υπηρέτησα ευδοκίμως ως συμβολαιογράφος, και από του παρελθόντος Μαΐου συνταξιούχος, απόστρατος».

«Απόστρατος λέμε μόνο για τους στρατιωτικούς», είπε

εκείνος ο τύπος με την τραγιάσκα και το τσιγκελωτό μουστάκι.

Και μου έριξε μια ματιά:

«Εσύ, κύριος, δεν είπες τίποτα για όλα αυτά».

Αιφνιδιάστηκα. Κόμπιασα.

«Ήρθα... εγώ ήρθα λίγο αργότερα. Δεν το προσέξατε, φαίνεται».

Τι έβγαине από τη συζήτηση των πέντε; Εκτός από τη μονομαχία των δύο, παρακολούθησα και τη συνέχεια. Πολλές διαφωνίες. Τι χρώμα το αυτοκίνητο, τι μάρκα, πόσοι οι επιβάτες, κανέννας, ο οδηγός μόνο ή και άλλος δεξιά του; Σύμφωνοι σε ένα σημείο: επιβατικό ήταν, ΙΧ, όχι ημιφορτηγό ή νταλίκια ή νεκροφόρα. Α, ναι, και σε κάτι άλλο σύμφωνοι, στον αριθμό κυκλοφορίας: και οι πέντε δεν τον είχαν δει.

Ήρθαν άλλοι τρεις νυχτερινοί διαβάτες, δύο άντρες, μια κοπέλιά.

Από τα καθέκαστα για το αυτοκίνητο η συζήτηση των πέντε γύρισε στο μήνυμα της προκήρυξης. Φανερό πως είχαν μιλήσει γι' αυτό και πρωτότερα και τώρα το ξανάπιασαν το θέμα.

Θερμόαιμος ο διάλογος. Όχι και τόσο διάλογος, πετάγονταν και δυο και τρεις μαζί. Ο καθένας το δικό του. Κομφούζιο. Εδώ ήθελα να πω κι εγώ τη γνώμη μου. Περίμενα να πάρω πάσα. Στο τσακ που πήγα να μιλήσω, μ' έκοψε η προσγείωση του Β12.

Αγκίστρωσε στην άσφαλτο τη μοτοσικλέτα του, 750 κυβικά. Μας έριξε μια κυκλική ματιά όλο καχυποψία, όπως ταιριάζει άλλωστε σε όργανο της δημοσίας τάξεως.

«Τι συμβαίνει, παρακαλώ;»

Του είπαμε. Του δώσαμε προκήρυξη. Τη διάβασε. Έκανε έναν μορφασμό. Φταρνίστηκε μία, δύο φορές.

«Να πάρ' η οργή... Έχω αρπάξει γερή πούντα. Και απαγορεύεται η αντιβίωση, με πειράζει στο συκώτι».

Ανοίγει τον ασύρματο.

«Κέντρο... Κέντρο... Ναι. Β12 εδώ. Σταθμός του Βορρά. Περίεργες προκηρύξεις, πρωτόγνωρες για την πόλη μας, από άγνωστο αυτοκίνητο. Όχι χειρόγραφες, γραμμένες σε κομπιούτερ. Πέντε αυτόπτες μάρτυρες και ολίγοι περίεργοι. Πώς; Μάλιστα. Θα κατάσχω τις προκηρύξεις και θα λάβω καταθέσεις από όλους. Όβερ».

Έβγαλε το υπηρεσιακό μπλοκ, άρχισε από τους πέντε μάρτυρες. Ακούγοντας τον κύριο Ιορδάνογλου, κούνησε το κεφάλι. «Πολύ ενδιαφέρον», είπε με καμουφλαρισμένη ειρωνεία.

Τώρα είχαμε σειρά εμείς οι τέσσερις που ήρθαμε μετά. Ρώτησε τους δύο άντρες για το μήνυμα της προκήρυξης, ύστερα την κοπελιά. Έκλεισε το μπλοκ. Ανέβηκε στη μηχανή.

Πετάχτηκα:

«Μια στιγμή, παρακαλώ, κύριε αρχιφύλαξ».

Με κάρφωσε με τη ματιά του.

«Πρώτον, σκέτος αστυφύλαξ είμαι, τα Χριστούγεννα αναμένω προαγωγή. Και εκ δευτέρου, από πότε έχουν άποψη και μάλιστα για σοβαρά θέματα, και τα βρέφη;»

Ε, ήταν να μην παρεξηγηθώ;

«Όχι και βρέφος!»

«Δηλαδή, πόσο είσαι; Δώδεκα; Δεκατριών;»

«Δεκάξι! Τον Φεβρουάριο, 12 Φεβρουαρίου, θα μπω στα δεκαεπτά. Δευτέρα λυκείου πάω. Στο 3ο».

Πήγε να πει κάτι άλλο, τον έκοψαν οι ψιχάλες που έπεσαν. Αραιές μεν, αλλά ψιχάλες. Εμπροσθοφυλακή βροχής.

«Έρχεται μπόρα», είπε η κοπελιά. «Κι ότι έκανα περμανάντ το απόγευμα».

Φόβος εξαιτίας της βροχής δεν έπιασε μόνο την κοπελιά αλλά κι εμένα. Και ποιον; Εμένα που τρελαίνομαι να περπατάω μέσα στη βροχή, χωρίς αδιάβροχο ή ομπρέλα, ανυπεράσπιστος.

«Ωρα να διαλυθείτε. Ησύχως, έτσι;» διέταξε ο Β12. Και φταρνίστηκε μία, δύο, τρεις φορές.

Διαλυθήκαμε.

Η βροχή όμως δεν ήρθε. Σύννεφο ήταν και πάει... Οπότε, αντί να γυρίσω στο αυτοκίνητο, άλλαξα σχέδιο. Θα πήγαινα να κάνω παρέα στον Ζαβολιάρη, το ποτάμι μας – για το κορίτσι μου την Κατερίνα και για μένα ο Ζαβολιάρης είναι η μεγάλη μας αγάπη. Ξεκινάει από τα γύρω βουνά, διασχίζει την πόλη και, παρακάμπτοντας τον Σταθμό του Βορρά, προχωρεί, παράλληλα με την οδό των Ερωτευμένων, προς τη θάλασσα, κάπου δύο χιλιόμετρα πέρα.

Τον λέμε Ζαβολιάρη γιατί εκεί που κυλάει ήρεμα, άξαφνα αγριεύει και χαλάει τον κόσμο.

Σε μικρή απόσταση από τη θάλασσα υπάρχουν φάρμες όπου ζουν όλα εκείνα τα πλάσματα του Θεού που εμείς τα λέμε περιφρονητικά «ζώα», και όμως είναι πιο ανθρώπινα από εμάς τους δήθεν ανθρώπους.

Έχει και άλογα στις φάρμες. Όμορφα, περήφανα άλογα. Δύο είναι δικά μας, δηλαδή μας τα δίνει όποτε θέλουμε ο

κυρ Στρατής που έχει τη φάρμα. Ο Ασπρούλης για την Κατερίνα μου, η Σαΐτα για μένα. Η Κατερίνα μου ήταν η νονά. Τα παίρνουμε και οπ! καλπάζουμε προς τη θάλασσα, ξένοιαστοι καβαλάρηδες.

Μπερδεύτηκα κάπως για να βρω το αυτοκίνητο. Όταν το είχα παρκάρει, έξι επτά λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα, μπροστά μου ήταν ένα άλλο ΙΧ, τώρα είχε τρυπώσει ένα κλειστό ημιφορτηγό.

Δεν άναψα αμέσως τη μηχανή. Στο φως του ταμπλό ξαναδιάβασα την προκήρυξη. Σιγά μην την έδινα στον Β12, την έχρυψα στο μπουφάν. Να μην έχω κι εγώ μία, έτσι για ανάμνηση; Εγώ που την είχα γράψει.

Μια ήσυχη πόλη. Όσο είναι δυνατόν στον ταραγμένο σήμερα κόσμο να υπάρχει μια ήσυχη πόλη. Το αστυνομικό δελτίο δεν είναι κάθε μέρα λευκό. Στα βιβλία ατυχημάτων και συμβάντων στα τέσσερα αστυνομικά τμήματα καταγράφονται διάφορα. Όχι πάντως εκείνα που διαδραματίζονται στην Αθήνα και σε άλλες μεγαλουπόλεις: οργανωμένο έγκλημα, πληρωμένοι δολοφόνοι, ένοπλες επιθέσεις σε τράπεζες και σουπερμάρκετ, με κατάληξη, εκτός από λάφυρα, τραυματίες και νεκρούς, απαγωγές για λύτρα, αιματηρό ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ αντίπαλων συμμοριών, νονοί-προστάτες νυχτερινών κέντρων με το δάχτυλο στη σκανδάλη, ξέπλυμα βρόμικου χρήματος, εμπόριο λευκής σαρκός, μεγάλης κλίμακας διακίνηση ναρκωτικών από χασίς έως κοκαΐνη, με πελατεία στους κύκλους συχνά της λεγόμενης καλής κοινωνίας, τρομοκρατικές δραστηριότητες.

Τι καταγράφονται εδώ; Κάποιες ληστείες και διαρρήξεις, συμπλοκές σε κέντρα διασκεδάσεως και αλλού, με θύματα ή όχι, δολοφονίες για περιουσιακούς κυρίως λόγους, εγκλήματα κατά των ηθών, επεισόδια στα γήπεδα ποδοσφαίρου και μπάσκετ. Αυτά.

Τίποτα το συγκλονιστικό. Μια συνηθισμένη μικρομεσαία επαρχιακή πόλη. Νομάρχης. Δήμαρχος. Μητροπολίτης. Και όλες οι δημόσιες υπηρεσίες.

Όσον αφορά, ειδικότερα, τις συγκοινωνίες, καλές. Λεω-

φορεία, πούλμαν, ταξί. Και ένας σιδηροδρομικός σταθμός. Τον βάφτισε Σταθμό του Βορρά ο δήμαρχος, ο κύριος Νικόλαος Κριεκούκης. Ωσάν να υπάρχουν κι άλλοι, του Νότου κ.λπ. Από νοσταλγία για το Παρίσι με τους πολλούς σταθμούς τον ονομάτισε έτσι. Πεντέμισι χρόνια της νεότητάς του πέρασε εκεί σπουδάζοντας, υποτίθεται, Ιστορία της Τέχνης – Histoire de l'Art κοπανάει πάντα το γαλλικό του ο δήμαρχος. Στην πραγματικότητα, στις μπουάτ και στις ντίσκο ξόδευε τις ώρες του, ξοδεύοντας και τα παχουλούτσικα εμβάσματα που του έστελνε ο πατέρας του, ευκατάστατος έμπορος περσικών ταπήτων. Τέλος πάντων.

Δύο καθημερινές εφημερίδες, η πρωινή *Ταχυδρόμος* και η απογευματινή *Τα φώτα της πόλεως*. Και μία εβδομαδιαία, βγαίνει Κυριακή πρωί, *Το χρονικό της εβδομάδος*. Δύο ραδιοφωνικοί σταθμοί, Κλικ 99,2 FM, και Ρόδο 100,5 FM, και κάποιοι πειρατικοί. Ένα κανάλι τηλεόρασης, το Life Channel.

Γεωργικές εκμεταλλεύσεις στα πέριξ. Εμπόριο, βιοτεχνίες και κάτι μικρές βιομηχανίες.

Έχει και κρυφή ζωή η πόλη, χρώμα ροζ. Μια ντουζίνα οίκοι ανοχής, πολλοί μάλλον πέφτουν για μια πόλη περίπου 55.000 κατοίκων. Αλλά και ινστιτούτα, στούντιο αδυνατίσματος, γράφε μασάζ και ο νούν νοείτω.

Το ποτάμι. Και βέβαια το ποτάμι, ο Ζαβολιάρης. Μια ομορφιά.

Ο δήμαρχος έχει πολλή φαντασία, όλο παίρνει πρωτοβουλίες, επιζήμιες συχνά για την πόλη. Διανύει ωστόσο την τρίτη τετραετία. Μία από τις αμφιλεγόμενες πρωτοβουλίες του: σακάτεψε το πανέμορφο πευκοδάσος που απλωνόταν παράλληλα με την οδό των Ερωτευμένων – οδός Πεύκων εί-

ναι η επίσημη ονομασία, οι πάντες λένε το άλλο, οδός των Ερωτευμένων. Και η ταχυδρομική υπηρεσία διανέμει κανονικά την αλληλογραφία με διεύθυνση παραλήπτη οδός των Ερωτευμένων.

Καταφύγιο το πευκοδάσος για τα ζευγαράκια. Αλλά πριν από ενάμιση χρόνο ο δήμαρχος πέρασε στο δημοτικό συμβούλιο, με ψήφους επτά υπέρ και έξι κατά, πρότασή του να ξεριζωθούν τα τριακόσια τόσα πεύκα. Για να αναπτυχθεί, ισχυρίστηκε, βιομηχανικά η περιοχή. Ένα πρωί οι μπουλντόζες άνοιξαν τα σαγόνια τους, δεν ξέρουν από έρωτα. Τα ζευγαράκια όμως μένουν και σήμερα πιστά στον έρωτά τους και έρχονται πάντα εδώ. Μόνο που τώρα φωλιάζουν ανάμεσα σε ψυχρούς, απρόσωπους τοίχους εργοστασίων κατεργασίας ξύλου, χάρτου, φρουτοχυμών, δέρματος και άλλων. Γλίτωσαν πάντως πάρα πολλά πεύκα, οι έντονες διαμαρτυρίες των κατοίκων και της Οικολογικής Κίνησης έπιασαν τόπο, ο αφανισμός των πεύκων δεν προχώρησε.

Μια ήσυχη λοιπόν πόλη. Στο περίπου, έστω, ήσυχη. Αλλά προκηρύξεις όπως αυτές της 5ης Νοεμβρίου πρώτη φορά είδε η πόλη.

Η εφηβεία δεν είναι βιολογική ηλικία, αλλά κατάσταση πνευματική και τρόπος ζωής, και γι' αυτό, ίσως, χρειάζονται οι εξεγερμένοι της υπάρξεως για να μας το θυμίζουν. Θα τους ονομάσουμε συγγραφείς, και το έργο τους, με αυτούς τους όρους, θα το διαβάσουμε σαν να ήταν επαναστατική προκήρυξη.

Το *Εν ονόματι*, το τελευταίο μυθιστόρημα που μας χάρισε ο Αντώνης Σαμαράκης, θα μπορούσε να τοιχοκολληθεί στις γειτονιές της μεγαλόπολης ή να βρεθεί στις λεωφόρους, ριγμένο από ένα παιδί που μέτρησε δεκάξι χρόνια στον βρόγχο ασυνάρτητων *εν ονόματι* και αποφάσισε ότι είναι καιρός να ελευθερωθεί.

Αιώνιος κατήγορος της αλλοτρίωσης και της καταδυνάστευσης του ανθρώπου από κάθε είδους εξουσιαστική αρχή, ο Σαμαράκης καταγγέλλει, σε αυτό το σφριγηλό και όλο νιάτα μυθιστόρημα, εκείνες τις αφηρημένες ιδέες, και ιδεοληψίες, εν ονόματι των οποίων εξα-
τιμίζεται από την ίδια τη ζωή μας κάθε αυθεντικό νόημα.

Το θρόισμα των προκηρύξεων που ρίχνει ο ήρωας μέσα στη νύχτα, όπως το θρόισμα των σελίδων που διαβάζουμε, και όπως το θρόισμα των φύλλων που συνθέτουν την ελεγεία τους, δυναμώνει από έναν αέρα ελευθερίας, τον ίδιο που ενεργοποιεί τη σαμαρακική αφήγηση, και τον ίδιο που καλείται να ακολουθήσει ο αναγνώστης.

Εδώ, ο προορισμός ταυτίζεται με την περιπέτεια της εξέγερσης, και η ύψιστη διακύβευση είναι, ακριβώς, η μόνη που έχει σημασία για τον άνθρωπο: η ελευθερία να ζει αληθινά.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0628-2

9 786180 106282

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 15088

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η